U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěch Šimíčka v právní věci žalobce **JiNo, s. r. o.,** se sídlem Pardubice, Zámecká 17, zast. prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, advokátem v Praze 1, Dlouhá 13, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Hradec Králové,** se sídlem Hradec Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení KAVONA, a. s., v likvidaci, se sídlem Pardubice, Palackého 248, zast. Mgr. Milanem Edelmannem, advokátem se sídlem Loděnice, Chrustenice 208, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2009, č. j. 30 Ca 55/2006 – 130,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2006, č. j. 11768-02/06-0601-21 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl žalovaný, s odkazem na ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 42 odst. 12 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Pardubice ze dne 10. 7. 2006, č. j. 4667/06-0663-021, o zabrání vybraných výrobků podle ustanovení § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 27. 4. 2007, č. j. 30 Ca 55/2006 – 41, jako nedůvodnou zamítl. Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 – 85. Tímto rozsudkem zdejšího soudu byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Důvodem pro tento postup bylo zjištění procesní vady v řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud v této souvislosti krajskému soudu vytkl, že žalobce neseznámil s obsahem vyjádření žalovaného k žalobě, přičemž s obsahem tohoto vyjádření pracoval, vycházel z něj a

ztotožnil se s ním; to vše za situace, kdy bylo rozhodováno bez nařízení jednání. Pokud jde o věcnou stránku posuzovaného případu, Nejvyšší správní soud aproboval jak dostatečnost stávajících skutkových závěrů, z nichž krajský soud vycházel, tak i následné právní hodnocení věci. Důvodem zrušení předcházejícího rozsudku zdejším soudem byla tedy pouze shora konstatovaná procesní vada.

Krajský soud při opětovném rozhodování o správní žalobě odstranil procesní pochybení vytýkané mu rozsudkem Nejvyššího správního soudu a ve věci též nařídil jednání. Při něm (dne 13. 10. 2009) provedl výslech stěžovatelem navrženého svědka P. T.; s jeho vypovídací hodnotou pro projednávanou věc se v odůvodnění svého rozsudku vypořádal tak, že pro objasnění skutkového stavu věci nepřinesl nic nového. Konstatoval dále, že žalovaný i stěžovatel setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích. Pokud jde o samotné právní hodnocení věci, krajský soud odkázal na právní názor vyslovený v předcházejícím zrušujícím rozsudku zdejšího soudu a věc pak vyhodnotil plně v jejích intencích. Podanou žalobu poté opětovně zamítl.

Nově vydaný rozsudek krajského soudu (ze dne 20. 10. 2009, č. j. 30 Ca 55/2006 – 130) napadl stěžovatel novou, nyní projednávanou, kasační stížností. V ní především vyjadřuje nesouhlas s posouzením dvou zákonných podmínek pro postup ve smyslu ustanovení § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních, a to s podmínkou *skladování* vybraných výrobků a se způsobem, jakým bylo uváženo o *vlastnickém právu* k těmto výrobkům. K podmínce *skladování* vybraných výrobků stěžovatel uvádí, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku uvedl, že při *„[u]skladování je nutno předpokládat jistý kvalifikovaný vztah k uskladněnému zboží. Atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před zhodnocením (...) Z povahy věci však plyne, že vlastníka nemovitosti, v níž je uskladněno jisté zboží, nelze a priori považovat za skladovatele těchto věcí“*. Krajský soud, dle názoru stěžovatele, tento názor Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování pominul a nezohlednil skutečnost, že stěžovatel o existenci předmětných nezdaněných výrobků ve svém areálu vůbec nevěděl. Pokud jde o otázku *vlastnického práva* k vybraným výrobkům, zde stěžovatel uvedl, že vlastnické právo k vybraným výrobkům zcela jasně svědčí společnosti KAVONA, a. s., v likvidaci, a to s ohledem na usnesení Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 10 C 10/2006, rozsudek téhož soudu sp. zn. 10 C 42/2006 a usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, č. j. 55 Cm 246/2005 - 29. Krajský soud, dle jeho názoru, od existence těchto rozhodnutí při svém rozhodování odhlédl, aniž by svůj postup jakkoli odůvodnil; právní názory vyslovené k této otázce v předchozím rozsudku zdejšího soudu pak považuje za judikaturou již překonané. Stěžovatel v kasační stížnosti konečně též uvádí, že i nové řízení před krajským soudem bylo stiženo vadou, neboť o povinnosti doplnit kasační stížnost o zákonem stanovené náležitosti byl poučen pouze Mgr. K., který byl právním zástupcem stěžovatele zmocněn toliko k nahlédnutí do spisu a nikoli k dalším úkonům.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost, neboť stěžovatel, dle jeho názoru, krajskému soudu vytýká, že se řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu.

S ohledem na skutečnost, že se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí krajského soudu, který byl při svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným

Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku v téže věci, bylo třeba se nejdříve zabýval přípustností kasační stížnosti.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) je kasační stížnost nepřípustná *proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* K aplikaci tohoto ustanovení se vyslovil v minulosti i Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (dostupný z http://nalus.usoud.cz) poukázal na to, že *„ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil“*. Za této situace by Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než postupem dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřípustný návrh usnesením odmítnout.

V již zmiňovaném rozsudku ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 – 85, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků ve smyslu ustanovení § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních, musí být kumulativně splněny čtyři podmínky: předmětem řízení musí být právě vybrané výrobky (podmínka první), u nichž nebylo prokázáno jejich zdanění či oprávněné nabytí za ceny bez daně (podmínka druhá); tyto výrobky musejí být kontrolovanou osobou skladovány (podmínka třetí), přičemž není znám jejich vlastník (podmínka čtvrtá). Kromě nesporné podmínky druhé se Nejvyšší správní soud vyjádřil věcně k existenci zbývajících podmínek, přičemž aproboval závěr krajského soudu, že jejich existenci lze považovat za prokázanou.

Pokud jde o podmínku třetí (skladování vybraných výrobků), v rozsudku zdejšího soudu byl pojem *skladování* velmi podrobně rozebrán, a to jak výkladem jazykovým, tak i teleologickým, a to se závěrem, že *„[a]rgumentace stěžovatele založená na tvrzení, že o existenci předmětných lihových zásob neměl povědomost (...) z hlediska (ne)naplnění podmínky skladování nemůže obstát“*. Je tedy zřejmé, že k podstatě stěžovatelových výhrad k právnímu hodnocení věci krajským soudem uplatněných v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud již zcela jednoznačně vyjádřil a vyslovil svůj právní názor, který byl pro krajský soud závazný. Pokud stěžovatel nyní v kasační stížnosti namítá, že Nejvyšší správní soud pojem *skladování* spojoval s kvalifikovaným vztahem k uskladněnému zboží a minimálně vědomostí skladovatele o existenci tohoto zboží, spolu s úmyslem je uchovávat a zajistit před znehodnocením, pak jde o citaci, která je zcela vytržena z kontextu právního hodnocení. Tento názor Nejvyšší správní soud skutečně v předcházejícím rozsudku vyslovil, učinil tak však v rámci jazykového výkladu, od kterého se ovšem v rámci konečného hodnocení odvrátil, ve prospěch výkladu teleologického, dle kterého (zjednodušeně řečeno) lze za skladování, ve smyslu ustanovení § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních, považovat i jen pouhou detenci vybraných výrobků.

Pokud jde o otázku vlastnického práva k předmětným vybraným výrobkům, i zde se Nejvyšší správní soud vyslovil ve prospěch závěrů, k nimž se dobral krajský soud. Uvedl, že soudní rozhodnutí, jichž se stěžovatel v žalobě dovolával (a opětovně tak činí i nyní v kasační stížnosti) otázku vlastnického práva k vybraným výrobkům autoritativně neřeší. Na straně 10 rozsudku konstatoval, že *„[o]pírá-li se tedy opakovaně uplatňované*

tvrzení stěžovatele, že vlastníkem vybraných výrobků je osoba na řízení zúčastněná, o zmiňované rozsudky civilních soudů a soudu rejstříkového, krajský soud postupoval správně, pokud závěr celních orgánů o tom, že jejich vlastník není znám, neoznačil za nezákonný".

Z uvedeného je tedy zřejmé, že k otázkám (ne)naplnění shora citovaných podmínek číslo 3 a 4 pro postup ve smyslu ustanovení § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních se Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku jasně vyjádřil ve formě závazného právního názoru, který musel krajský soud při novém rozhodování ve věci respektovat (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Stěžovatel tak fakticky požaduje po Nejvyšším správním soudu, aby se znovu zabýval věcí, u které již jedenkrát svůj závazný právní názor na výklad hmotného práva vyslovil, a to v situaci, kdy se krajský soud tímto právním názorem řídil. Taková kasační stížnost je ovšem dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná.

Nejvyšší správní soud se konečně zabýval i poslední kasační námitkou, dle které byla výzva k odstranění nedostatků kasační stížnosti adresována osobě, která nebyla způsobilá v tomto směru stěžovatele zastupovat. Stěžovatel nicméně neuvedl, jak konkrétně se tento procesní deficit měl projevit ve sféře jeho veřejných subjektivních práv, a to zejména za situace, kdy kasační stížnost řádně doplnil a Nejvyšší správní soud se jejím obsahem (včetně tohoto doplnění) zabýval. Důvodem, pro který byly výše zmiňované kasační námitky odmítnuty bez věcného projednání nebyla jejich opožděnost či věcné nedostatky, nýbrž překážka vyplývající z ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Za této situace tedy není zřejmé, kam argumentace stěžovatele směřuje a tato kasační námitka proto není meritorně projednatelná pro svou neurčitost. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v řízení o kasační stížnosti je vázán důvody v ní uvedenými (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.).

Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo, než kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d), ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., odmítnout.

O náhradě nákladů u tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého při odmítnutí návrhu nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu